UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

16 päivänä kesäkuuta 2011 *

Asiassa T-210/08,

Verhuizingen Coppens NV, kotipaikka Bierbeek (Belgia), edustajinaan asianajajat J. Stuyck ja I. Buelens,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Bouquet ja S. Noë,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii [EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 11.3.2008 tehdyn komission päätöksen K(2008) 926 lopullinen (asia COMP/38.543 – Kansainväliset muuttopalvelut) kumoamista sekä toissijaisesti sille määrätyn sakon kumoamista tai alentamista,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomari S. Papasavvas, joka hoitaa jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit N. Wahl ja A. Dittrich (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.5.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat

Riidan kohde

[EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 11.3.2008 tehdyssä komission päätöksessä K(2008) 926 lopullinen (asia COMP/38.543 – Kansainväliset muuttopalvelut) (jäljempänä päätös), josta on julkaistu 11.8.2009 tiivistelmä Euroopan unionin virallisessa lehdessä (EUVL C 188, s. 16), todetaan, että kantaja Verhuizingen Coppens NV on osallistunut Belgiassa kansainvälisten muuttopalvelujen markkinoilla muodostettuun kartelliin, joka koskee hintojen suoraa ja välillistä vahvistamista, markkinoiden jakamista ja tarjousten jättämismenettelyn

manipulointia. Euroopan komissio toteaa kartellin toimineen lähes 19 vuoden ajan (lokakuusta 1984 syyskuuhun 2003). Sen jäsenet olivat vahvistaneet hintoja, antaneet fiktiivisiä hinta-arvioita (ns. peitetarjouksia) asiakkaille ja maksaneet toisilleen korvauksia hylätyistä tarjouksista korvausjärjestelmän avulla (jäljempänä provisiot).

Kantaja

2 Kantajan edeltäjän perusti noin 30 vuotta sitten herra Coppens. Tämä yhtiö luovutettiin apporttina Verhuizingen Coppensille (jäljempänä Coppens) sen perustamisen yhteydessä toukokuussa 1998. Päätöksen mukaan herra Coppens tekee kaikki yhtiötä koskevat päätökset. Ennen toukokuuta 1998 hän teki päätökset yrityksen ainoana omistajana, ja toukokuusta 1998 lähtien hän on tehnyt ne toimitusjohtajana. Coppensin konsolidoitu kokonaisliikevaihto oli 31.12.2006 päättyneenä tilikautena 1 046 318 euroa.

Hallinnollinen menettely

3 Päätöksen mukaan komissio aloitti menettelyn omasta aloitteestaan, sillä sen käytettävissä olleiden tietojen mukaan tietyt kansainvälisten muuttopalvelujen alalla toimivat belgialaiset yhtiöt osallistuivat sopimuksiin, jotka saattoivat kuulua EY 81 artiklassa tarkoitetun kiellon piiriin.

4 Siten Allied Arthur Pierre NV:n, Interdean NV:n, Transworld International NV:n ja Ziegler SA:n tiloissa tehtiin syyskuussa 2003 tarkastuksia 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 ([EY 81] ja [EY 82] artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus)

(EYVL 1962, 13, s. 204) 14 artiklan 3 kohdan nojalla. Näiden tarkastusten seurauksena Allied Arthur Pierre teki hakemuksen sakkoimmuniteetin saamiseksi tai sakon lieventämiseksi sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3) perusteella. Allied Arthur Pierre myönsi osallistuneensa provisio- ja peitetarjoussopimuksiin, luetteli mukana olleet kilpailijat, muun muassa komission virkamiehille aikaisemmin tuntemattoman kilpailijan, ja toimitti suullisia lausumiaan tukevia asiakirjoja.

[EY] 81 ja [EY] 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 18 artiklan mukaisesti kilpailunvastaisissa sopimuksissa mukana oleville yrityksille, kilpailijoille sekä ammatilliselle järjestölle osoitettiin useita kirjallisia tietojensaantipyyntöjä. Väitetiedoksianto hyväksyttiin ja annettiin tiedoksi 18.10.2006 useille yhtiöille. Kaikki, joille se oli osoitettu, vastasivat siihen. Heidän edustajansa Amertranseuro International Holdings Ltd:n, Stichting Administratiekantoor Portieljen, Team Relocations Ltd:n ja Trans Euro Ltd:n edustajia lukuun ottamatta vetosivat oikeuteensa saada tutustua komission asiakirja-aineistoon sisältyviin asiakirjoihin, joihin oli mahdollisuus tutustua ainoastaan komission tiloissa. Heille annettiin oikeus tutustua näihin asiakirjoihin 6.11. ja 29.11.2006 välisenä aikana. Kuulemistilaisuus pidettiin 22.3.2007.

6 Komissio teki 11.3.2008 päätöksen.

Päätös

7 Komissio väittää, että päätöksen adressaatit, joihin kantaja kuuluu, ovat osallistuneet kansainvälisten muuttopalvelujen alan kartelliin Belgiassa tai niiden katsotaan olevan siitä vastuussa. Kartellin osallistujat ovat komission mukaan vahvistaneet hintoja, jakaneet asiakkaita ja manipuloineet antamiaan tarjouksia ainakin vuosina 1984–2003. Tästä syystä ne ovat syyllistyneet yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun EY 81 artiklan rikkomiseen.

8 Komission mukaan nämä palvelut kattavat sekä luonnollisten henkilöiden, jotka ovat yksityishenkilöitä taikka yritysten tai julkisten laitosten työntekijöitä, tavaroiden muutot että yritysten tai julkisten laitosten tavaroiden muutot. Näissä muutoissa Belgia on lähtö- tai kohdepaikkana. Kun otetaan lisäksi huomioon, että kaikki kyseiset kansainvälisiä muuttopalveluja tarjoavat yritykset ovat sijoittautuneet Belgiaan ja että kartelli toimii Belgiassa, komissio katsoo Belgian olleen kartellin maantieteellisenä keskuksena.

9 Kartellin osallistujien yhteenlaskettu liikevaihto kansainvälisistä muuttopalveluista Belgiassa oli komission arvion mukaan 41 miljoonaa euroa vuonna 2002. Koska se arvioi alan liikevaihdon suuruudeksi noin 83 miljoonaa euroa, kartellissa mukana olleiden yritysten yhteenlasketuksi markkinaosuudeksi vahvistettiin noin 50 prosenttia.

10 Komissio toteaa, että kartellin tarkoituksena oli erityisesti vahvistaa ja pitää voimassa korkeita hintoja ja jakaa markkinat samanaikaisesti tai peräkkäin usein eri tavoin: hintasopimuksin, sopimuksin markkinoiden jakamisesta turvautumalla fiktiivisten hinta-arvioiden (peitetarjousten) järjestelmään ja sopimuksin korvausjärjestelmästä tarjousten hylkäämisen tai tarjouksista pidättäytymisen tapauksissa (provisiot).

11 Komissio katsoo, että vuoden 1984 ja 1990-luvun alun välillä kartelli toimi erityisesti hintojen vahvistamista koskevien kirjallisten sopimusten perusteella. Samanaikaisesti otettiin käyttöön provisiot ja peitetarjoukset. Provisiot piilotettiin lopulliseen hintaan, joka tuli kuluttajan maksettavaksi ilman, että tämä olisi saanut vastaavaa suoritusta. Kyseessä oli rahasumma, joka kansainvälistä muuttoa koskevan sopimuksen saaneen muuttoyhtiön oli maksettava kilpailijoille, jotka eivät olleet saaneet sopimusta, riippumatta siitä, olivatko nämä kilpailijat myös esittäneet tarjouksen vai pidättyneet tarjouksen tekemisestä. Kyseessä oli siis eräänlainen korvaus niille muuttoyhtiöille, jotka eivät olleet saaneet sopimusta. Kartellin jäsenet laskuttivat toisiltaan

provisiot hylätyistä tarjouksista tai tarjouksista, joiden tekemisestä ne olivat pidättyneet, vetoamalla fiktiivisiin palveluihin, ja näiden provisioiden summa laskutettiin asiakkailta. Komissio väittää, että tätä käytäntöä on pidettävä Belgian kansainvälisten muuttopalvelujen välillisenä hintojen vahvistamisena.

12 Kartellin jäsenet tekivät lisäksi yhteistyötä esittääkseen peitetarjouksia, jotka saivat asiakkaat eli muuton maksavat työnantajat virheellisesti uskomaan, että he voivat tehdä valintansa kilpailuun perustuvien kriteerien mukaisesti. Peitetarjous on keinotekoinen tarjous, jonka asiakas tai muuttava henkilö saa muuttoyhtiöltä, jolla ei ole aikomusta suorittaa muuttoa. Peitetarjouksen toimittamisella muuttoyhtiö, joka haluaa saada sopimuksen (jäljempänä saajayhtiö), toimii siten, että laitos tai yritys saa useita tarjouksia joko suoraan tai välillisesti sen henkilön välityksellä, joka aikoo muuttaa. Tässä tarkoituksessa saajayhtiö ilmoittaa kilpailijoilleen hinnan, vakuutettavan määrän ja varastointikulut, jotka niiden pitäisi tästä palvelusta laskuttaa. Tämä hinta, joka on korkeampi kuin saajayhtiön esittämä hinta, ilmoitetaan tämän jälkeen peitetarjouksissa. Komissio katsoo, että koska työnantaja valitsee yleensä alhaisimman hinnan tarjoavan muuttoyhtiön, saman kansainvälisen muuton tarjouskilpailuun osallistuneet yhtiöt tiesivät lähtökohtaisesti etukäteen, mikä niistä voisi saada tämän muuttosopimuksen.

13 Lisäksi komissio tuo esille, että saajayhtiön pyytämä hinta saattoi olla korkeampi kuin se muutoin olisi ollut, koska muut saman muuton tarjouskilpailuun osallistuneet yhtiöt antoivat peitetarjouksia, joissa oli saajayhtiön ilmoittama hinta. Esimerkkinä komissio mainitsee päätöksen 233 perustelukappaleessa 11.7.1997 päivätyn Allied Arthur Pierren sisäisen sähköpostin, jossa todetaan seuraavaa: ”asiakas on pyytänyt

kahta [peitetarjousta], joten voimme pyytää korkeaa hintaa.” Näin ollen komissio väittää, että peitetarjousten esittäminen asiakkaille merkitsi tarjousten jättämismenettelyn manipulointia siten, että kaikissa tarjouksissa mainitut hinnat olivat tarkoituksella saajayhtiön hintaa korkeammat ja joka tapauksessa korkeammat kuin ne olisivat olleet kilpailutilanteessa.

14 Komissio väittää, että näistä järjestelyistä oli sovittu vuoteen 2003 asti. Sen mukaan näiden monimutkaisten toimien yhteisenä tarkoituksena oli hintojen vahvistaminen, markkinoiden jakaminen ja siten kilpailun vääristäminen.

15 Johtopäätöksenään komissio antoi päätöksen päätösosan, jonka 1 artikla kuuluu seuraavasti:

”Seuraavat yritykset ovat rikkoneet [EY] 81 artiklan 1 kohtaa vahvistamalla kansainvälisten muuttojen hintoja Belgiassa suoraan ja välillisesti, jakamalla osan markkinoista ja manipuloimalla tarjousten jättämismenettelyä seuraavassa ilmoitettuina aikoina:

– –

i) [Coppens] 13. lokakuuta 1992–29. heinäkuuta 2003,

– –”

16 Tämän vuoksi komissio määräsi päätöksen 2 artiklan k alakohdassa kantajalle 104 000 euron sakon.

17 Sakon määrän laskemiseksi komissio sovelsi päätöksessä laskentamenetelmää, joka on esitetty sen asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta antamissa suuntaviivoissa (EUVL 2006, C 210, s. 2; jäljempänä vuoden 2006 suuntaviivat).

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

18 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.6.2008 toimittamallaan kannekirjelmällä.

19 Unionin yleinen tuomioistuin (kahdeksas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 5.5.2010 pidetyssä istunnossa.

20 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa päätöksen 1 artiklan sitä koskevilta osin

– kumoaa päätöksen 2 artiklan sitä koskevilta osin

– toissijaisesti alentaa tuntuvasti sakon määrää, joka on vahvistettava enintään 10 prosenttiin sen liikevaihdosta kansainvälisten muuttopalvelujen markkinoilla

– velvoittaa joka tapauksessa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

22 Kantaja esittää kaksi pääasiallista kanneperustetta ja yhden toissijaisen kanneperusteen sakon kumoamiseksi tai sen määrän alentamiseksi.

23 Ensimmäinen kanneperuste koskee EY 81 artiklan 1 kohdan rikkomista.

24 Tämä kanneperuste jakautuu kolmeen osaan. Ensinnäkin kantaja kiistää vähäiseen rooliinsa vedoten toteamuksen, jonka mukaan se olisi osallistunut monitahoiseen kartelliin. Toiseksi se kyseenalaistaa sen kartelliin osallistumisen keston määrittämisen. Kolmanneksi se väittää, että komissio ei ole arvioinut sen osallistumisen painoarvoa.

Asianosaisten lausumat

25 Kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja korostaa, että sitä syytetään ainoastaan peitetarjousten laatimisesta. Komissio toteaa kantajan mukaan nimenomaisesti päätöksen 296 perustelukappaleessa, että Coppens on ainoa yritys, joka ei ole osallistunut provisiosopimukseen. Komissio ei ole myöskään osoittanut kantajan tienneen tästä viimeksi mainitusta sopimuksesta. Näin ollen komission päätöksen 345 perustelukappaleessa tekemä johtopäätös, jonka mukaan kantaja olisi osallistunut kaikkeen kyseessä olevaan toimintaan, on virheellinen. Lisäksi kantaja väittää, että peitetarjouksia koskevilla sopimuksilla ei itsessään ole kilpailua rajoittavaa tarkoitusta tai vaikutusta. Kantajan ei nimittäin ole mahdollista tietää kaikkia kilpailijoitaan, joilta asiakas voi pyytää tarjousta, minkä vuoksi kantaja ei voi tietää, voiko se laskuttaa korkeampia hintoja. Siten kantaja on todellisuudessa suorittanut muuton vain noin 23 prosentissa tapauksista, joissa se on pyytänyt peitetarjouksia kartellin muilta jäseniltä.

26 Kantaja vetoaa vastauksessaan lisäksi asiassa 56/65, LTM, 30.6.1966 annettuun tuomioon (Kok., s. 337, Kok. Ep. I, s. 251), asiassa 5/69, Völk, 9.7.1969 annettuun tuomioon (Kok., s. 295, Kok. Ep. I, s. 407) ja asiassa C-234/89, Delimitis, 28.2.1991 annettuun tuomioon (Kok., s. I-935, Kok. Ep. XI, s. I-77) kyseenalaistaakseen EY 81 artiklan sovellettavuuden.

27 Komission mukaan sillä, onko kilpailu vääristynyt peitetarjousten vai provisioiden vuoksi, ei ole merkitystä, sillä molemmissa tapauksissa kyse on kilpailun vääristymisestä, joka johtaa yleensä asiakkaalta perittävien hintojen nousuun. Tämä merkitsee sitä, että kartellin eri muodot voidaan katsoa yhtenä kokonaisuutena pidettäväksi jatketuksi EY 81 artiklan rikkomiseksi. Komissio huomauttaa, että kantaja ei kiistä tienneensä provisiosopimuksesta. Esillä olevassa asiassa todettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen ei voida soveltaa de minimis -sääntöä, sillä kartellin osallistujilla oli hyvin merkittävä yhteenlaskettu osuus kansainvälisten muuttopalvelujen markkinoilla.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

28 Kanneperusteen ensimmäistä osaa tarkasteltaessa on selvää, että kantajan aktiivinen osallistuminen kartelliin rajoittui peitetarjousten laatimiseen (ks. päätöksen 173 ja 296 perustelukappale). Komission toteamusten mukaan Coppens on ainoa yritys, joka ei ole osallistunut provisiosopimukseen.

29 Kantaja kiistää kuitenkin osallistuneensa yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen. On muistettava, että oikeuskäytännön mukaan yritys, joka on osallistunut kilpailusääntöjen monenlaiseen rikkomiseen omalla käyttäytymisellään, joka kuuluu EY 81 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kilpailua rajoittavan sopimuksen tai yhdenmukaistetun menettelytavan käsitteen alaan ja jolla pyritään myötävaikuttamaan kilpailusääntöjen rikkomisen toteuttamiseen kokonaisuudessaan, voi olla vastuussa myös muiden yritysten käyttäytymisestä saman kilpailusääntöjen rikkomisen osalta koko siltä ajalta, jolloin se osallistui kyseiseen rikkomiseen; näin on siinä tapauksessa, että kyseisen yrityksen näytetään tienneen muiden osallistujien lainvastaisesta käyttäytymisestä tai voineen kohtuudella ennakoida sen ja olleen valmis hyväksymään siihen sisältyvän riskin (asia C-49/92 P, komissio v. Anic Partecipazioni, tuomio 8.7.1999, Kok., s. I-4125, 87 ja 203 kohta). Jotta yrityksen voidaan katsoa olevan vastuussa yhtenä kokonaisuutena pidettävästä jatketusta kilpailusääntöjen rikkomisesta, edellytetään siten, että yritys on (toteen näytetysti tai oletetusti) tiennyt kilpailusääntöjen rikkomiseen osallistuneiden muiden yritysten lainvastaisesta käyttäytymisestä.

30 Lisäksi on todettava, ettei yrityksen voida väittää osallistuneen kartellikokonaisuuteen pelkästään siitä syystä, että sen tekemän sopimuksen ja kartellikokonaisuuden tavoitteet ovat samat. Sopimukseen osallistumista voidaan pitää yrityksen liittymisenä kartellikokonaisuuteen ainoastaan, jos yritys tiesi tai jos sen olisi pitänyt tietää, että se sopimukseen osallistuessaan osallistui myös kartellikokonaisuuteen (asia T-28/99, Sigma Tecnologie v. komissio, tuomio 20.3.2002, Kok., s. II-1845, 45 kohta).

31 On kuitenkin todettava, ettei komissio ole osoittanut, että peitetarjouksia koskevaan sopimukseen osallistuessaan kantaja tiesi muiden yritysten toteuttamista provisioita koskevista kilpailua rajoittavista toimista tai että sen olisi kohtuudella pitänyt ennakoida ne. Komissio myöntää nimenomaisesti, että päätös ei perustu erityisiin todisteisiin sen osalta, onko kantaja tiennyt muiden osallistujien lainvastaisesta käyttäytymisestä. Se väittää, että kantaja ei kiistä tienneensä provisiosopimuksesta ja että se on jättänyt ilmoittamatta, kuinka paljon se tiesi muiden kilpailusääntöjen rikkomiseen osallistuneiden yritysten käyttäytymisestä. Kantajalla ei kuitenkaan ole minkäänlaista velvollisuutta ilmoittaa omasta aloitteestaan, kuinka paljon se tietää kilpailusääntöjen rikkomiseen osallistuvien muiden yritysten käyttäytymisestä, sillä todistustaakka on komissiolla. Komission on ensin esitettävä näyttö asiasta ennen kuin kantajalla on mahdollisuus kiistää se. Istunnossa kantaja sitä paitsi korosti nimenomaisesti unionin yleisen tuomioistuimen pyynnöstä, ettei se tiennyt provisiosopimuksista. Komissio ei näin ollen ole täyttänyt todistustaakkaa.

32 Näissä olosuhteissa komissio ei voinut katsoa, että kantaja oli osallistunut yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen.

33 Tämän johtopäätöksen seurauksista on todettava, että sillä, ettei päätöksen päätösosassa mainita rikkomisen luonnehtimista yhtenä kokonaisuutena pidettäväksi jatketuksi kilpailusääntöjen rikkomiseksi, ei ole merkitystä. On nimittäin ensinnäkin huomattava, että komission päätöskäytäntö ei ole tässä suhteessa yhdenmukainen. Kun komissio on joidenkin päätöstensä päätösosassa nimenomaisesti todennut kyseessä olevan yhtenä kokonaisuutena pidettävä jatkettu kilpailusääntöjen rikkominen (ks. esim. [EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 20.9.2006 tehdyn komission päätöksen K(2006) 4180 (Asia COMP/F/38.121 – Putken liittimet), josta on julkaistu 27.10.2007 tiivistelmä Euroopan unionin virallisessa lehdessä (EUVL L 283, s. 63), 1 artikla), se ei ole todennut sitä muissa päätöksissä, kuten esillä olevassa päätöksessä. Kumoamisen ulottuvuus ei kuitenkaan voi riippua siitä, onko komissio päättänyt sisällyttää tämän toteamuksen päätöksen päätösosaan vai ei.

34 Toiseksi on syytä muistaa, että toimen päätösosaa ei voida erottaa sen perusteluista, joten sitä on tarvittaessa tulkittava ottaen huomioon sen antamiseen johtaneet perustelut (ks. asia T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg v. komissio, tuomio 30.4.2007, Kok., s. II-1195, 127 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vaikka pitää paikkansa, että pelkästään päätöksen päätösosalla voi olla oikeusvaikutuksia, unionin tuomioistuimet voivat kuitenkin valvoa päätöksen perusteluissa esitettyjen arviointien laillisuutta, jos ne ovat asianomaiselle vastaisen päätöksen perusteluina päätösosan välttämätön perusta tai jos nämä perustelut voivat muuttaa kyseessä olevan päätöksen päätösosan aineellista sisältöä (ks. yhdistetyt asiat T-81/07-T-83/07, KG Holding ym. v. komissio, tuomio 1.7.2009, Kok., s. II-2411, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Päätöksen perusteluista ja erityisesti sen 307 ja 345 perustelukappaleesta ilmenee selvästi, että komissio katsoo kantajan olevan vastuussa osallistumisesta yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen. Lisäksi se, että kantajan rajoitetusta osallistumisesta huolimatta komissio on ottaakseen huomioon sen kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuuden, johon kantaja on osallistunut, hyväksynyt prosenttiosuudeksi 17 prosenttia myynnin arvosta eli kaikkiin kyseisiin yrityksiin sovelletun yhtenäisen prosenttiosuuden, voi selittyä vain sillä, että se on katsonut kantajan osallistuneen yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen. Tämä kilpailusääntöjen rikkomisen luonne näyttää vaikuttaneen myös kilpailusääntöjen rikkomiseen osallistumisen keston arviointiin (ks. päätöksen 380 perustelukappale ja unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-208/08, Gosselin v. komissio, tänään antama tuomio, julkaistu tässä samassa oikeustapauskokoelmassa, 167 kohta).

36 Vaikka osallistuminen peitetarjousten järjestelmään voikin itsessään merkitä EY 81 artiklan rikkomista, josta voidaan määrätä sakko, päätöksen 1 artiklan i alakohta ja 2 artiklan k alakohta on siten kantajan vaatimuksen mukaisesti kumottava.

37 Edellä esitetyn perusteella ei ole enää tarpeen tutkia tämän kanneperusteen muita osia eikä myöskään kantajan esittämiä muita kanneperusteita.

Oikeudenkäyntikulut

38 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian ja koska kantaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista, komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **[EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 11.3.2008 tehdyn komission päätöksen K(2008) 926 lopullinen (asia COMP/38.543 – Kansainväliset muuttopalvelut) 1 artiklan i alakohta ja 2 artiklan k alakohta kumotaan.**

2) **Euroopan komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Papasavvas Wahl Dittrich

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä kesäkuuta 2011.

Allekirjoitukset